РЕШЕНИЕ

№ 18117

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на осми юли през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Антоанета Г. Ивчева

при участието на секретаря АМИНА С. ДАВИДКОВА
като разгледа докладваното от Антоанета Г. Ивчева Гражданско дело № 20241110100754 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Глава осемнадесета, Раздел I, чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Т срещу Б. Г. А., с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени искове с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните дължимостта на сумите по издадената на 30.09.2023 г. срещу длъжника заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 44404/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 59 състав, както следва: **127,08 лева**, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.08.2023 г. до изплащане на вземането, **18,51 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2021 г. до 27.07.2023 г., **25,47 лева**, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.06.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.08.2023 г. до изплащане на вземането, и **5,48 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 15.08.2020 г. до 27.07.2023 г.

Ищецът твърди, че по силата на възникнало с ответника договорно правоотношение за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия е доставил на адреса на топлоснабдения имот: **, за процесния период топлинна енергия, като купувачът не е престирал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Поддържа, че ответникът е собственик на топлоснабдения имот, с оглед което и има качеството на потребител на услугите на ищеца. Сочи, че поради неплащане на задълженията за топлинна енергия на падежа съгласно приложимите към договора общи условия, ответникът е изпаднал в забава, с оглед което и претендира обезщетение за периода на забавата в размер на законната лихва. Счита, че съгласно ОУ е легитимиран да претендира стойността на услугата за дялово разпределение на топлинната енергия през процесния период, както и лихва за забава върху това вземане. Моли за уважаване на исковете и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Б. Г. А. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва наличието на

облигационно правоотношение между страните, което да е източник на процесните задължения. Оспорва да е доказан обема на реално доставената и потребена топлинна енергия, съответно стойността й. Въвежда възражение за изтекла погасителна давност. Моли за отхвърляне на предявените претенции.

Съдът, като съобрази доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В полза на заявителя Т е издадена по реда на чл. 410 ГПК заповед за изпълнение от 30.09.2023 г. по ч.гр.д. № 44404/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 59 състав за претендираните в настоящото производство суми по отношение на длъжника Б. Г. А.. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът е депозирал възражение срещу постановената заповед за изпълнение и в изпълнение указанията на съда заявителят в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК е предявил искове за установяване на вземанията, което поражда правния интерес за ищеца от водене на настоящото производство и неговата допустимост. Ето защо правният спор следва да бъде разгледан по същество.

Предявените в настоящото производство по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни искове намират правната си квалификация в разпоредбите на чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) по исковете за главница: възникване на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните, по силата на което ищецът е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответната страна е възникнало насрещно задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът има сключен договор, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер; 2) по акцесорните искове: възникване на главен дълг и изпадане на ответниците в забава. Съобразно правилата, предписани в разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, посочените правнорелевантни обстоятелства следва да бъдат установени в процеса на доказване пълно и главно от ищеца. Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията. В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довода за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД. В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. По делото не са релевирани нито твърдения, нито има

данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбирани клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената й на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

От приетия като писмено доказателство по делото Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 153/22.05.1997 год., том L X, дело № 11696/97 г. по описа на нотариус при СРС, се установява, че ответникът Б. Г. А. е придобил правото на собственост върху апартамент № 5 и процесния гараж № 14, находящи се в жилищна сграда на адрес: **, като върху посочените имоти е запазено вещно право на пожизнено ползване в полза на ЕКА. Предвид това обстоятелство собственикът притежава т. нар. „гола собственост“ по отношение на процесния имот, за който е учредено вещно право на ползване и докато съществува правото на ползване на третото лице, той не би могъл да упражнява правомощието да ползва същия. При учредено вещно право на ползване титулярът на това право ползва вещта и извлича ползите от същата, като на основание чл. 57, ал. 1 ЗС той е длъжен да плаща разноските свързани с нейното ползване. Заплащането на доставената в топлоснабдения имот топлинна енергия представлява разход, произтичащ от ползването на имота и е в тежест на вещния ползвател, но не и на собственика на

жилището. Отговорността на ответника към ищеца възниква от момента на прекратяване на вещното право на ползване върху имота по някои от способите, уредени в Закона за собствеността. От дружеството не са изложени твърдения за погасяване на вещното право на ползване на третото лице през исковия период и липсват данни по делото в тази насока. Същевременно приетия по делото препис-извлечение от акт за смърт № 135/23.05.2003 г. установява настъпилата смърт на лице, различно от титуляра на ограниченото вещно право.

По изложените съображения, неоснователен се явява доводът на жалбоподателя, че качеството на ответника на собственик на процесния имот е достатъчно основание да се ангажира отговорността му за заплащане цената на потребената топлинна енергия. Когато по отношение на топлофицирания имот е учредено вещно право на ползване, страна в отношенията с топлофикационното дружество е само вещният ползвател. Доколкото ищецът не е изпълнил доказателствената си тежест да установи наличието на валидно облигационно отношение за доставката на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот с ответника, възникнала по договор за продажба на топлинна енергия, следва да се приеме, че същият не следва да отговаря по предявените искове, предмет на делото. Извод в противен смисъл не може да се изведе и от представената по делото молба-декларация с вх. № Т09198/02.10.2002 г., доколкото в същата не е обективирано изявление на ответника до ищцовото дружество за откриване на партида на негово име за процесния имот – гараж № 14, а единствено за находящия се в процесната жилищна сграда апартамент № 5.

Предвид гореизложеното, предявените главни искове се явяват неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени, като е безпредметно обсъждането на останалите материални предпоставки за тяхното уважаване.

Тъй като обуславящите претенции (главните искове) са неоснователни, то такива се явяват и обусловените (по акцесорните претенции) по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетения за забава в размер на законната лихва върху главниците.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага единствено ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е представил договор за правна защита и съдействие за уговорена правна помощ при условията на чл. 38 ЗАдв., поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2, вр. чл. 36, ал. 4 ЗАдв, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа на процесуалният представител следва да бъде присъдената сумата от 204,52 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за производствата пред СРС.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т, ЕИК **, със седалище и адрес на управление **, срещу Б. Г. А., ЕГН: ********** и адрес: **, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните дължимостта на сумите по издадената на 30.09.2023 г. срещу длъжника заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 44404/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 59 състав, както следва: **127,08 лева**, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.10.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.08.2023 г. до изплащане на вземането, **18,51 лева**,

представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2021 г. до 27.07.2023 г., **25,47 лева**, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.06.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.08.2023 г. до изплащане на вземането, и **5,48 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 15.08.2020 г. до 27.07.2023 г.

ОСЪЖДА Т, ЕИК **, **да заплати** на адв. А. Л. М., с личен номер * при АК – Перник, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2, вр. чл. 36, ал. 4 ЗАдв, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., сумата в размер на **204,52 евро**, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на Б. Г. А., ЕГН: **********.

Решението е поставено при участието на третото лице-помагач на страна на ищеца – „Т“ ООД и на третото лице помагач на страна на ответника – И.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____